DOMSTOLENS KENDELSE (Fjerde Afdeling)
25. april 2002 *

I sag C-96/01 P,

The Galileo Company, Swindon (Det Forenede Kongerige),

Galileo International LLC, Rosemont (USA),

ved R. Plender, QC, for solicitors K. Holmes, D. Austin og R. Butler, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellanter,

angående appel af kendelse afsagt den 15. december 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-113/99, Galileo og Galileo International mod Rådet (Sml. II, s. 4141), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse,

* Processprog: engelsk.

de andre parter i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved A. Lopes Sabino og M. Bishop, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved F. Benyon og M. Huttunen, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

og

Amadeus Global Travel Distribution SA, Madrid (Spanien),

intervenienter i første instans,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, S. von Bahr, og dommerne D.A.O. Edward og C.W.A. Timmermans (refererende dommer),

generaladvokat: P. Léger
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 27. februar 2001 har The Galileo Company (herefter »Galileo«) og Galileo International LLC (herefter GILLC) i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel til prøvelse af kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 15. december 2000 i sag T-113/99, Galileo og Galileo International mod Rådet (Sml. II, s. 4141, herefter »den appellerede kendelse«), hvorved Retten afviste deres påstand om delvis annullation af artikel 1, nr. 7, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 323/1999 af 8. februar 1999 om ændring af forordning (EØF) nr. 2299/89 om en adfærdskodeks for edb-reservationssystemer (CRS) (EFT L 40, s. 1, herefter »den anfægtede bestemmelse«), idet den til artikel 6, stk. 1, litra b), i Rådets

forordning (EØF) nr. 2299/89 af 24. juli 1989 (EFT L 220, s. 1) tilføjede en bestemmelse, der gav luftfartsselskaber, uafhængigt af deres størrelse, mulighed for at danne en gruppe med henblik på fælles indkøb af data fra udbydere af CRS.

Retsforskrifter og faktiske omstændigheder

2 De faktiske omstændigheder, således som de fremgår af sagsakterne for Retten, og således som de er gengivet i den appellerede kendelses præmis 1-12, kan sammenfattes på følgende måde.

3 GILLC ejes bl.a. af luftfartsselskaberne United Airlines, British Airways, SAir Group, KLM Royal Dutch Airlines, US Airways og Alitalia. Galileo er et 99%-ejet datterselskab af GILLC.

4 GILLC er indehaver af og udbyder et CRS, der giver abonnenter, navnlig rejseagenter, mulighed for at udføre automatiske reservationer hos et stort antal tjenesteydere inden for rejsebranchen, såsom luftfartsselskaber, biludlejningsselskaber eller hoteller. Galileo tilbyder GILLC bistand i Den Europæiske Union, Mellemøsten, Afrika, Asien, Stillehavsområdet og Latinamerika.

5 Ifølge appellanterne findes der kun fire CRS. Ud over den af GILLC ejede er de andre CRS, der ejes af andre luftfartsselskaber, Amadeus, Sabre og Worldspan. I de her relevante perioder har disse fire CRS været de eneste, der har udbudt luftfartsprodukter, som tilbydes eller anvendes inden for Fællesskabets område, og de er i øvrigt de eneste, der opererer på verdensplan.

6 Der findes to slags oplysninger i CRS-databaserne: oplysningerne fra rejseagenternes reservationsanmodninger og de af luftfartsselskaberne leverede oplysninger.

7 Disse oplysninger, der i almindelighed kaldes Marketing Information Data Transfer (overførsel af markedsføringsoplysninger, herefter »MIDT«), kan sælges som et særskilt produkt. Sagsøgerne tilbyder fire MIDT-produkter.

8 Rådet vedtog den 24. juli 1989 forordning nr. 2299/89, der er ændret, bl.a. dens artikel 6, ved Rådets forordning (EØF) nr. 3089/93 af 29. oktober 1993 (EFT L 278, s. 1).

9 Kommissionen vedtog den 9. juli 1997 et forslag til ændring af forordning nr. 2299/89.

10 Rådet vedtog den 8. februar 1999 efter andenbehandling i Parlamentet forordning nr. 323/1999, der bl.a. tilføjede et nr. v), til artikel 6, stk. 1, litra b), i forordning nr. 2299/89.

11 Denne tilføjelse, der blev foreslået af Parlamentet som en ændring til Kommissionens første forordningsforslag, der er omtalt i denne kendelses præmis 9, blev medtaget i Kommissionens nye forslag, hvorefter den blev gentaget og vedtaget af Rådet i dets fælles holdning (EF) nr. 55/98 af 24. september 1998 (EFT C 360, s. 69).

12 Artikel 6, stk. 1, litra b), i forordning nr. 2299/89 har efter denne ændring følgende ordlyd:

»1. Følgende bestemmelser gælder, når en systemleverandør giver statistiske eller andre oplysninger fra sit CRS:

[...]

b) markedsførings-, reservations- og salgsoplysninger gives på grundlag af:

[...]

v) at en gruppe af luftfartsselskaber og/eller abonnenter har ret til at indkøbe data med henblik på fælles databehandling.«

13 Ifølge appellanterne var formålet med denne bestemmelse at sikre, at rejseagenter, navnlig små og mellemstore virksomheder, kunne få adgang til de oplysninger, der findes i databaserne, ved at danne grupper.

Retsforhandlingerne for Retten

14 Appellanterne anlagde den 7. maj 1999 sag ved Retten med påstand om annullation af den anfægtede bestemmelse under anbringelse af, at bestemmelsen krænkede deres interesser som CRS-udbydere, der udbød MIDT.

15 Ved særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 26. juli 1999 nedlagde Rådet i medfør af artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement påstand om sagens afvisning. Rådet nedlagde påstand om, at sagen blev afvist, da den åbenbart ikke kunne admitteres, og at sagsøgerne tilpligtedes at betale sagens omkostninger, hvorved det anførtes, at forordning nr. 323/1999 er en generel retsakt, der er almengyldig, og at sagsøgerne endvidere hverken var umiddelbart eller individuelt berørt af denne retsakt.

16 Sagsøgerne indgav bemærkninger til afvisningspåstanden den 2. oktober 1999. De gjorde i det væsentlige gældende, at de var umiddelbart og individuelt berørt af forordning nr. 323/1999, navnlig af den anfægtede bestemmelse. De anførte i denne forbindelse, at selv om forordningen i givet fald var en generel retsakt, var de individuelt berørt af to årsager, der var anerkendt i Domstolens praksis.

17 For det første gjorde sagsøgerne gældende, at Rådet på tidspunktet for vedtagelsen af forordning nr. 323/1999 ikke kunne se bort fra, at de eneste erhvervsdrivende, der udbød et verdensomspændende CRS inden for Fællesskabet, var individuelt berørt af denne forordning. Disse erhvervsdrivende udgjorde en lukket kreds, som var tilstrækkeligt adskilt fra alle andre erhvervsdrivende, der i fremtiden kunne drive et verdensomspændende CRS inden for Fællesskabet. Da sagsøgerne endvidere havde indgået 36 kontrakter om køb af

MIDT med luftfartsselskaber, inden forordningen blev vedtaget, ville den omgående gennemførelse af forpligtelsen i den anfægtede bestemmelse mærkbart påvirke værdien af disse kontrakter, hvorfor forordningen kunne have eller faktisk havde haft særskilte retsvirkninger for sagsøgerne i den forstand, hvori udtrykket anvendes i retspraksis.

18 For det andet hævdede sagsøgerne, at den omstændighed, at alene fire erhvervsdrivende udbød verdensomspændende CRS, og at det var usandsynligt, at et nyt system ville se dagens lys, udgjorde en egenskab, der adskilte dem fra alle andre erhvervsdrivende. Endvidere var sagsøgerne ligeledes adskilt fra alle andre erhvervsdrivende på grund af, at Rådet på tidspunktet for vedtagelsen af forordning nr. 323/1999 var forpligtet til at tage hensyn til den særlige situation, sagsøgerne og andre verdensomspændende udbydere af CRS var i, ved anvendelse af EF-traktatens artikel 75 (efter ændring nu artikel 71 EF) og EF-traktatens artikel 78 (nu artikel 74 EF).

19 Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Anden Afdeling den 10. februar 2000 fik Amadeus Global Travel Distribution SA (herefter »Amadeus«) og Kommissionen tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for henholdsvis sagsøgernes og Rådets påstande. Amadeus og Kommissionen fremkom med deres bemærkninger til afvisningspåstanden.

20 Amadeus gjorde i interventionsprocesskriftet gældende, at den anfægtede bestemmelse skulle anses for en beslutning i artikel 230 EF's forstand, og ikke for en generel retsregel.

21 Hvad angår Kommissionen anførte den i interventionsprocesskriftet, at sagsøgerne ikke havde klargjort, hvorfor forordning nr. 323/1999 skulle anses for en beslutning, der var udfærdiget i form af en forordning, og de havde ikke påvist, på hvilken måde de var individuelt berørt heraf.

Den appellerede kendelse

22 Retten afviste i den appellerede kendelse sagen med følgende begrundelse:

»44 Enhver juridisk person kan i henhold til artikel 230, stk. 4, EF anlægge annullationssøgsmål vedrørende beslutninger, som, skønt de er udfærdiget i form af en forordning, berører personen umiddelbart og individuelt.

45 Kriteriet for sondringen mellem en forordning og en beslutning skal ifølge fast retspraksis søges i, om den pågældende retsakt er almengyldig eller ej. En retsakt er almengyldig, hvis den finder anvendelse på objektivt bestemte situationer og har retsvirkninger for generelt og abstrakt fastlagte persongrupper (Rettens dom af 22.2.2000, sag T-138/98, ACAV m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 341, præmis 49).

46 I øvrigt påvirkes en retsakts almengyldige karakter ikke af, at der foreligger en mulighed for mere eller mindre præcist at fastslå antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som retsakten retter sig til (Domstolens kendelse af 23.11.1995, sag C-10/95 P, Asocarne mod Rådet, Sml. I, s. 4149, præmis 30, og af 24.4.1996, sag C-87/95 P, CNPAAP mod Rådet, Sml. I, s. 2003, præmis 34).

47 I denne sag fremgår det, at artikel 6, stk. 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 2299/89, som ændret ved forordning nr. 323/1999, er affattet i generelle og abstrakte vendinger. I lighed med denne artikels nr. i)-iv) fastsætter nr. v) de vilkår, hvorunder en systemleverandør kan levere

statistiske eller andre oplysninger, der findes i hans CRS. Den omhandler i den forbindelse objektivt bestemte situationer og indeholder i dette øjemed bl.a. begreber, der i artikel 2 er defineret generelt og abstrakt. Det er således alene under disse omstændigheder, at bestemmelsen har retsvirkninger for grupper af virksomheder. Selv om det var godtgjort, at retssubjekterne, som den pågældende bestemmelse finder anvendelse på, som i øvrigt enhver anden bestemmelse i forordning nr. 2299/89, der har virkninger for systemleverandørerne, var identificerbare på tidspunktet for dens vedtagelse, ville dette ikke rejse tvivl om dens forordningskarakter, når henses til, at den kun angår objektive retlige eller faktiske omstændigheder (kendelsen i sagen CNPAAP mod Rådet, præmis 35).

48 Domstolen har ikke desto mindre udtalt, at en bestemmelse i en almengyldig retsakt under visse omstændigheder kan berøre visse erhvervsdrivende individuelt (dom [af 16.5.1991] i sag [C-358/89] Extramet Industrie mod Rådet [Sml. I, s. 2501], præmis 13, og dom [af 18.5.1994] i sag [C-309/89] Codorníu mod Rådet [Sml. I, s. 1853], præmis 19). Dette er tilfældet, hvis den pågældende bestemmelse rammer en fysisk eller juridisk person på grund af visse egenskaber, som er særlige for denne person, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller personen fra alle andre, og således individualiserer denne person på samme måde som en beslutnings adressat (dommen i sagen Codorníu mod Rådet, præmis 20).

49 Sagsøgerne har anført, at de er en del af en begrænset kreds af erhvervsdrivende, som er omfattet af den anfægtede bestemmelse.

50 Det skal imidlertid anføres, i modsætning til hvad sagsøgerne har gjort gældende, at muligheden for med større eller mindre bestemthed at angive antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, på hvem en foranstaltning finder anvendelse, på ingen måde er ensbetydende med, at de skal anses for individuelt berørt, når det er ubestridt, at foranstaltningen anvendes på grundlag af objektive faktiske og retlige kriterier, som er

fastlagt i den pågældende retsakt (Domstolens dom af 15.6.1993, sag C-213/91, Abertal m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 3177, præmis 17, og af 15.2.1996, sag C-209/94, Buralux m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 615, præmis 24). I denne sag er sagsøgerne omfattet af den [anfægtede] bestemmelse i deres objektive egenskab af »systemleverandør« på samme måde som alle andre systemleverandører i den forstand, [hvori] dette begreb anvendes i artikel 2 i forordning nr. 2299/89 som ændret ved forordning nr. 3089/93. Faktisk er samtlige erhvervsdrivende, der er omfattet i artikel 6, stk. 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 2299/89 med senere ændringer, berørt af denne bestemmelse i deres objektive egenskab af aktører på det pågældende marked, uanset om det er som systemleverandør, luftfartsselskab eller abonnent.

51 Sagsøgerne har i øvrigt påberåbt sig, at der foreligger ganske særlige økonomiske omstændigheder. I de to af Domstolens domme, som sagsøgerne henviser til, og hvori det blev fastslået, at en juridisk person var individuelt berørt af den forordningsbestemmelse, som vedkommende anfægtede, forelå der imidlertid omstændigheder, der ikke foreligger i denne sag.

52 Domstolen har således i dommen i sagen Extramet Industrie mod Rådet, der vedrørte bestemmelserne om antidumping, understreget, at sagsøgeren både var den største importør af den vare, der var genstand for antidumping-foranstaltningen, og den endelige bruger af denne vare, og at sagsøgeren havde vanskeligt ved at få forsyninger hos den eneste producent inden for Fællesskabet, der ligeledes var sagsøgerens konkurrent på markedet for det forarbejdede produkt.

53 I dommen i sagen Codorníu mod Rådet udtalte Domstolen, at en sagsøger, der siden 1924 havde haft eneret til et mærke, som han traditionelt havde benyttet, og som blev forhindret i at anvende mærket på grund af vedtagelsen af en forordningsbestemmelse, var individuelt berørt af denne bestemmelse.

54 Det fremgår af disse domme, at en virksomhed ikke er individuelt berørt af en forordningsbestemmelse, blot fordi denne bestemmelse påvirker virksomhedens økonomiske aktivitet. Der forelå i de to domme et sammenfald af en række særlige omstændigheder, der ikke foreligger i denne sag. Sagsøgerne har således ikke bevist, at de var forhindret i at udnytte en eneret i lighed med den ret, sagsøgeren havde i sagen Codorníu mod Rådet. Ligeledes har sagsøgerne ikke bevist, at de, selv om aktiviteten vedrørende MIDT, der alene er en accessorisk virksomhed i forhold til CRS'[...] hovedfunktion, nemlig ydelser med edb-reservation, er berørt af den anfægtede bestemmelse, befandt sig i en situation, der kunne sammenlignes med den, selskabet Extramet Industrie SA befandt sig i på markedet for calciummetal. Sagsøgerne er alene berørt af den pågældende forordning på grund af deres objektive egenskab af systemleverandør på samme måde som andre erhvervsdrivende. De særegne omstændigheder, der begrundede, at selskaberne Extramet Industrie SA og Codorníu SA blev anset for individuelt berørt af de retsakter, de anfægtede, har således ikke noget modstykke i den foreliggende sag.

55 Det skal således konkluderes, at sagsøgerne ikke har bevist, at de er individuelt berørt af den forordningsbestemmelse, som de påstår annulleret.«

Appellen

23 Appellanterne har til støtte for appellen med påstand om, at den appellerede kendelse ophæves, og at deres søgsmål rettet mod artikel 6, stk. 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 2299/89, som indført ved forordning nr. 323/1999, erklæres at kunne antages til realitetsbehandling, gjort to anbringender gældende om, at Retten begik retlige fejl.

24 Appellanterne har med det første anbringende hævdet, at Retten begik en retlig fejl, idet den i den appellerede kendelses præmis 47 og 50 fandt, at de alene var berørt af den anfægtede bestemmelse i deres objektive egenskab af »systemsælger« på samme måde som alle andre systemsælgere.

25 Appellanterne gør til støtte for dette anbringende gældende, at de er individuelt berørt af den anfægtede bestemmelse i henhold til Domstolens og Rettens praksis, da de er en del af en gruppe af erhvervsdrivende, hvis antal lå fast og kunne identificeres på tidspunktet for vedtagelsen af forordning nr. 323/1999 (jf. bl.a. dom af 23.11.1971, sag 62/70, Bock mod Kommissionen, Sml. 1971, s. 239, org.ref. Rec. s. 897, præmis 10, af 17.1.1985, sag 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 207, præmis 17, og af 26.6.1990, sag C-152/88, Sofrimport mod Kommissionen, Sml. I, s. 2477, præmis 11), og på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre (jf. bl.a. Rettens dom af 13.12.1995, forenede sager T-481/93 og T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2941, præmis 50, og af 10.2.2000, forenede sager T-32/98 og T-41/98, Nederlandse Antillen mod Kommissionen, Sml. II, s. 201, præmis 48-50).

26 Appellanterne har med det andet anbringende kritiseret Retten for i den appellerede kendelses præmis 51-54 at have udtalt, at de særlige økonomiske forhold, som sagsøgerne påberåbte sig, ikke betød, at de var individuelt berørt af den anfægtede bestemmelse.

27 Appellanterne har navnlig påstået, at Retten dermed begik en retlig fejl, idet den undlod at anvende de principper, der var fastslået i dommene i sagerne Extramet Industrie mod Rådet og Codorníu mod Rådet samt i Domstolens og Rettens senere praksis (jf. bl.a. Domstolens kendelse i sagen CNPAAP mod Rådet, præmis 36, og Rettens kendelser henholdsvis af 10.12.1995, sag T-18/96, Atlanta og Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert mod Kommissionen, Sml.

II, s. 1669, præmis 47, af 3.6.1997, sag T-60/96, Merck m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 849, præmis 40 og 41, og af 30.9.1997, sag T-122/96, Federolio mod Kommissionen, Sml. II, s. 1559, præmis 58 og 59).

28 Rådet har i svarskriftet gjort gældende, at Retten ikke begik de af appellanterne påståede retlige fejl, og at appellen derfor bør forkastes. Rådet har endvidere hævdet, at appellanterne har mulighed for at anfægte gyldigheden af den anfægtede bestemmelse ved en national ret, navnlig ved en sag om en foranstaltning til gennemførelse af den nævnte bestemmelse. Rådet tilføjer, at fortolkningsspørgsmål vedrørende den anfægtede bestemmelse kan forelægges Domstolen via den præjudicielle procedure.

29 Kommissionen er ligeledes af den opfattelse, at Retten ikke begik nogen retlig fejl. Kommissionen har vedrørende det første anbringende gjort gældende, at Retten på korrekt vis anvendte Domstolens og Rettens praksis vedrørende den omstændighed, at selv om en generel retsakt finder anvendelse på alle de berørte erhvervsdrivende, kan den umiddelbart og individuelt berøre visse af dem. Hvad angår det andet anbringende har Kommissionen anført, at Retten foretog en korrekt anvendelse af dommene i sagerne Extramet Industrie mod Rådet og Codorníu mod Rådet.

Domstolens bemærkninger

30 I henhold til procesreglementets artikel 119 kan Domstolen, når det er åbenbart, at appellen ikke kan antages til realitetsbehandling eller er ugrundet, når som helst ved begrundet kendelse beslutte at afvise eller forkaste appellen.

31 Det skal indledningsvis anføres, at Retten i sin undersøgelse af, om annullationssøgsmålet kunne antages til realitetsbehandling, foretog en analyse i to dele. Retten undersøgte i den appellerede kendelses præmis 44-47 for det første spørgsmålet, om den anfægtede bestemmelse efter sin art og sin rækkevidde var almengyldig. For det andet undersøgte Retten i den nævnte kendelses præmis 48-54, da den havde fastslået, at bestemmelsen havde forordningskarakter, om appellanterne ikke desto mindre kunne påstå, at de var individuelt berørt af forordning nr. 323/1999, da de led skade på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre i henhold til Domstolens og Rettens praksis.

Det første anbringende

32 Hvad angår appellanternes første anbringende om, at Retten urigtigt fandt, at sagsøgerne alene var berørt af den anfægtede bestemmelse i deres objektive egenskab af »systemsælger« på samme måde som alle andre systemsælgere, skal det fastslås, at dette anbringende vedrører henholdsvis den appellerede kendelses første og anden del, idet anbringendet både anfægter den appellerede kendelses præmis 47 og 50.

33 Hvad for det første angår præmis 47, som findes i den del af den appellerede kendelse, der behandlede den anfægtede bestemmelses forordningskarakter, skal det fastslås, at det eneste argument, som appellanterne har påberåbt sig til støtte for det første anbringende — der har til formål at anfægte bestemmelsens forordningskarakter — vedrører retspraksis herom, navnlig dom af 3. maj 1978, sag 112/77, Töpfer mod Kommissionen (Sml. s. 1019, præmis 9), som appellanterne har påberåbt sig i denne forbindelse. Appellanterne har navnlig anført, at de på grund af deres kontraktforpligtelser, der var indgået før bestemmelsens vedtagelse, og som kan påvirkes af denne bestemmelse, er individuelt berørt på samme måde, som hvis bestemmelsen bestod af en række afgørelser rettet til dem personligt.

34 Det skal i denne forbindelse fastslås, at dommen i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, som appellanterne har påberåbt sig til støtte for deres argumentation, ikke støtter deres konklusion om, at forordning nr. 323/1999 reelt udgør en række afgørelser. Domstolen undersøgte i den sag, der gav anledning til den nævnte dom, om den anfægtede retspraksis — på trods af, at retsaktens forordningskarakter ikke kunne anfægtes — ikke desto mindre berørte den sagsøgende erhvervsdrivende individuelt på grund af en faktisk situation, der adskilte ham fra alle andre erhvervsdrivende. Retten foretog desuden — idet den fandt den anfægtede bestemmelse almengyldig på grund af dens generelle og abstrakte ordlyd — en analyse, der på ingen måde er behæftet med en retlig fejl.

35 De øvrige argumenter, som appellanterne har påberåbt sig til støtte for det første anbringende, vedrører nærmere bestemt den anden del af den appellerede kendelse, der behandlede spørgsmålet, om appellanterne — på trods af den anfægtede bestemmelses forordningskarakter — ikke desto mindre er individuelt berørt af den nævnte bestemmelse på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og dermed individualiserer dem på lignende måde som en adressat (jf. bl.a. dommen i sagen Extramet Industrie mod Rådet, præmis 13, i sagen Codorníu mod Rådet, præmis 19 og 20, kendelse af 28.6.2001, sag C-351/99 P, Eridania m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 5007, præmis 45, og dom af 22.11.2001, sag C-451/98, Antillean Rice Mills mod Rådet, Sml. I, s. 8949, præmis 46 og 49).

36 Det skal i denne forbindelse fastslås, at i modsætning til det af appellanterne anførte undersøgte Retten i den appellerede kendelses præmis 48-54, om appellanterne kunne være individuelt berørt på grundlag af de principper, der kan udledes af navnlig dommene i sagerne Extramet Industrie mod Rådet og Codorníu mod Rådet.

37 Hvad for det andet angår appellanternes argumentation om, at de er en del af en begrænset kreds af erhvervsdrivende, som er omfattet af den anfægtede bestemmelse, og at deres annullationssøgsmål derfor skal antages til realitetsbehandling, forkastede Retten i den anfægtede kendelses præmis 50 korrekt denne argumentation.

38 Det skal nemlig påpeges, at selv om det var godtgjort, således som appellanterne har anført, at alene de fire nuværende udbydere af CRS var de konkrete adressater for den anfægtede bestemmelse, idet de som de eneste var berørt af denne bestemmelse, indebærer den omstændighed, at det er muligt med større eller mindre nøjagtighed at fastlægge antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som en foranstaltning finder anvendelse på, ikke, at de pågældende retssubjekter må anses for individuelt berørt af foranstaltningen, når det kan fastslås, at denne retsvirkning som grundlag har objektive retlige eller faktiske kriterier, som er opstillet i den pågældende retsakt (jf. navnlig dommen i sagen Antillean Rice Mills mod Rådet, præmis 51 og 52).

39 Det skal herved fastslås, at den anfægtede bestemmelse omfatter appellanterne på grund af deres objektive egenskab af »systemsælger« på samme måde som alle andre nuværende eller fremtidige systemsælgere, der befinder sig i samme situation, og de øvrige erhvervsdrivende på det pågældende marked, såsom luftfartsselskaber eller abonnenter, der ligeledes er omfattet af denne bestemmelse på grund af deres objektive egenskab. Den anfægtede bestemmelse indeholder, således som Retten anførte i den appellerede kendelses præmis 47, begreber, der er defineret generelt og abstrakt i forordning nr. 2299/89, som affattet ved forordning nr. 323/1999, nemlig definitioner på de grupper af erhvervsdrivende, hvorpå den finder anvendelse, uden nogen henvisning til visse erhvervsdrivendes særlig situation (jf. bl.a. kendelse af 18.12.1997, sag C-409/96 P, Sveriges Betodlares og Henrikson mod Kommissionen, Sml. I, s. 7531, præmis 37).

40 Denne konklusion drages ikke i tvivl af appellanternes argument om, at den anfægtede bestemmelses konkrete virkninger er forskellige for de forskellige retssubjekter, som den finder anvendelse på, idet alene de fire udbydere af CRS led alvorlig økonomisk skade efter bestemmelsens vedtagelse, navnlig på grund af virkningerne på deres salg af MIDT til luftfartsselskaber. Da Retten ikke tog hensyn til denne forskel i virkningerne af den anfægtede bestemmelse, der ikke indeholder nogen overgangsordning, ligestillede Retten med urette sagsøgernes situation med situationen for alle andre erhvervsdrivende, der udøver virksomhed på det pågældende marked, såsom de andre udbydere af CRS, luftfartsselskaberne eller abonnenterne.

41 Det er i denne forbindelse tilstrækkeligt at bemærke, at ifølge fast retspraksis kan det forhold, at en bestemmelse i en retsakt kan have forskellige konkrete virkninger for de enkelte retssubjekter, som den finder anvendelse på, ikke udelukke, at retsakten kan have karakter af en forordning, såfremt denne situation er objektivt bestemt (jf. bl.a. kendelsen i sagen Sveriges Betodlares og Henrikson mod Kommissionen, præmis 37, og i sagen Eridania m.fl. mod Rådet, præmis 58).

42 Appellanterne har endvidere hævdet at befinde sig i en situation, der adskiller dem fra alle andre og dermed individualiserer dem på lignende måde som en adressat. Herved har appellanterne i det væsentlige påberåbt sig to argumenter.

43 Hvad angår det første argument, der vedrører appellanternes medvirken ved udarbejdelsen af den anfægtede bestemmelse og Rådets kendskab til deres særlige situation, er det ubestridt, at argumentet ikke blev behandlet for Retten, og at det derfor åbenbart skal afvises under appellen i henhold til fast retspraksis (jf. bl.a. dom af 3.10.2000, sag C-458/98 P, Industrie des poudres sphériques mod Rådet, Sml. I, s. 8147, præmis 74 og den deri nævnte retspraksis).

44 Hvad angår det andet argument vedrører det i det væsentlige Domstolens praksis, som den kan udledes navnlig af dommen i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, hvorefter et annullationssøgsmål rejst af en person kan antages til realitetsbehandling, når det er godtgjort for det første, at den institution, der har vedtaget den anfægtede retsakt, på grund af særlige bestemmelser er forpligtet til at tage hensyn til følgerne af den retsakt, som den påtænker at vedtage, for visse personers situation, herunder sagsøgerens, og for det andet, at sagsøgeren allerede

har indgået aftaler, hvis gennemførelse i den anfægtede bestemmelses gyldighedsperiode blev helt eller delvist forhindret heraf (jf. bl.a. dommen i sagen Antillean Rice Mills mod Rådet, præmis 57 og 61, og kendelse af 30.1.2002, sag C-151/01 P, La Conqueste mod Kommissionen, Sml. I, s. 1179, præmis 36).

45 Det skal i denne forbindelse fastslås, at den faktiske situation, som ifølge appellanterne adskiller dem fra alle andre erhvervsdrivende, skyldes, at de kontrakter om levering af MIDT, som appellanterne havde indgået inden vedtagelsen af forordning nr. 323/1999, måske ikke ville blive fornyet af luftfartsselskaberne. En sådan situation kan imidlertid ikke, selv om den var godtgjort, sammenlignes med situationen i dommen i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, hvorefter antagelsen af et annullationssøgsmål til realitetsbehandling er betinget af, at der foreligger allerede indgåede kontrakter, hvis gennemførelse helt eller delvist forhindres af den anfægtede foranstaltning. Den situation, som appellanterne har påberåbt sig, kan derfor ikke give anledning til at anvende den retspraksis, der kan udledes af den nævnte dom.

46 Det skal endvidere fastslås, at Retten i den appellerede kendelses præmis 54 udtalte, at appellanterne ikke havde godtgjort, at den anfægtede bestemmelse påførte dem en skade på grund af en række egenskaber, der adskilte fra alle andre erhvervsdrivende, som den nævnte bestemmelse finder anvendelse på, såsom de andre udbydere af CRS, idet Retten især støttede sig til konstateringen af, at hvis sagsøgerne var berørt af den anfægtede bestemmelse, skyldtes det deres virksomhed med MIDT, som alene er en aktivitet afledt af CRS' hovedfunktion, nemlig ydelser med edb-reservation.

47 Rettens bedømmelse af de faktiske omstændigheder er ikke, bortset fra tilfælde, hvor disse omstændigheder er blevet gengivet forkert, et retsspørgsmål, der som sådant kan efterprøves af Domstolen (jf. bl.a. dom af 15.6.2000, sag C-13/99 P, TEAM mod Kommissionen, Sml. I, s. 4671, præmis 63, og af 4.7.2000, sag

C-352/98 P, Bergaderm og Goupil mod Kommissionen, Sml. I, s. 5291, præmis 49).

48 Dette argument skal derfor åbenbart afvises, da det reelt — uden at der er fremlagt noget forhold til godtgørelse af, at der er sket en forvanskning af de faktiske omstændigheder, der var fremlagt for Retten — har til formål at få Domstolen til at behandle et faktisk spørgsmål, som allerede er blevet behandlet i førsteinstansen, nemlig om appellanternes situation, navnlig i forhold til foretagne investeringer, kan anses for tilstrækkeligt specifik til at adskille dem fra alle andre erhvervsdrivende.

49 Det første anbringende skal derfor dels åbenbart afvises, dels åbenbart ikke tages til følge.

Det andet anbringende

50 Hvad angår appellanternes andet anbringende, hvorefter Retten urigtigt udtalte, at de særlige økonomiske forhold, som sagsøgerne havde påberåbt sig, ikke betød, at de var individuelt berørt af den anfægtede bestemmelse, skal det fastslås, at Retten i den appellerede kendelses præmis 51-54 fandt, at en virksomhed ikke er individuelt berørt af en forordningsbestemmelse, blot fordi denne bestemmelse påvirker virksomhedens økonomiske aktivitet, og at de særegne omstændigheder, der begrundede, at selskaberne i sagerne Extramet Industrie mod Rådet og Codorníu mod Rådet blev anset for individuelt berørt, endvidere ikke forelå i denne sag.

51 Det skal herved anføres, hvad på den ene side angår dommen i sagen Codorníu mod Rådet, at Retten korrekt fandt, at sagsøgerne ikke havde godtgjort at være blevet forhindret i at udnytte en eneret i lighed med den, der gav anledning til den nævnte dom (jf. navnlig kendelsen i sagen Eridania m.fl. mod Rådet, præmis 62 og 63).

52 Hvad på den anden side angår dommen i sagen Extramet Industrie mod Rådet, fandt Retten ligeledes korrekt i den appellerede kendelses præmis 52 og 54, at den pågældende erhvervsdrivende i den sag, der gav anledning til denne dom, adskilte sig fra alle andre erhvervsdrivende på grund af en række forhold, som var særegne for ham, hvorfor han skulle anses for at være individuelt berørt af den anfægtede retsakt, mens sagsøgerne i den foreliggende sag ikke havde godtgjort, at den anfægtede bestemmelse påførte dem en skade på grund af en række egenskaber, der adskilte dem fra alle andre erhvervsdrivende, som den nævnte bestemmelse finder anvendelse på.

53 Det skal fastslås, at appellanterne, selv om de har påberåbt sig dommen i sagen Extramet Industrie mod Rådet, udelukkende søger at begrunde en realitetspåkendelse af søgsmålet med de økonomiske vanskeligheder, som den anfægtede bestemmelse gav anledning til, men de har ikke godtgjort eksistensen af en række andre forhold, der udgør en særlig situation, som karakteriserede dem, når henses til den pågældende foranstaltning, i forhold til alle andre erhvervsdrivende (jf. navnlig dommen i sagen Industrie des poudres sphériques mod Rådet, præmis 57).

54 Hvad endvidere angår de økonomiske vanskeligheder, som appellanterne har påberåbt sig til støtte for, at deres søgsmål skal fremmes til realitetsbehandling, skal der henvises til, at Retten i den appellerede kendelses præmis 54 anførte, at de alene vedrørte en aktivitet afledt af CRS' hovedfunktion, nemlig ydelser med edb-reservation, hvorfor appellanterne ikke havde godtgjort, at de blev påvirket af den anfægtede bestemmelse på anden måde end som udbyder af CRS, på samme måde som alle andre erhvervsdrivende på det pågældende marked.

55 Det skal fastslås, at appellanterne under disse omstændigheder ikke har godtgjort, at gennemførelsen af den anfægtede bestemmelse for dem medførte alvorlige følger, hvilket skulle adskille dem fra alle andre erhvervsdrivende, som bestemmelsen finder anvendelse på (jf. i denne retning bl.a. dommen i sagen Antillean Rice Mills mod Rådet, præmis 53 og 54).

56 Rettens bedømmelse af alvoren af de påståede følger af den anfægtede bestemmelse vedrører i øvrigt faktiske omstændigheder, der er underlagt Retten, og som ikke, bortset fra tilfælde, hvor disse omstændigheder er blevet gengivet forkert, udgør et retsspørgsmål, der som sådant kan efterprøves af Domstolen.

57 Det andet anbringende skal derfor åbenbart ikke tages til følge.

58 Det følger af ovenstående betragtninger, at det i henhold til procesreglementets artikel 119 er åbenbart, at appellen skal delvis afvises, delvis forkastes.

Sagens omkostninger

59 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, som ifølge artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Rådet og Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellanterne tilpligtes at betale sagens omkostninger, og disse har tabt sagen, bør det pålægges dem at betale appelsagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

1) Appellen forkastes.

2) The Galileo Company og Galileo International LLC betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 25. april 2002.

R. Grass

Justitssekretær

S. von Bahr

Formand for Fjerde Afdeling